

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120370796
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:6120370796.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpeného splnomocnencom: SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: A. B. (predtým C.), nar. X.X.XXXX, adresa D. XXX/XX, E., zastúpenej splnomocnencom: Občianske združenie OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, o zaplatenie 9.459,71 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. SI-5Csp/64/2020-501 zo dňa 17. októbra 2024, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku I. v časti m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 7.020,42 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne

zo sumy 156,82 eura od 16.8.2017 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.9.2017 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.10.2017 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.11.2017 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.12.2017 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.1.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.2.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.3.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.4.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.5.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.6.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.7.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.8.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.9.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.10.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.11.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.12.2018 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.1.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.2.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.3.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.4.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.5.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.6.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.7.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.8.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.9.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.10.2019 do zaplatenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.11.2019 do zaplatenia,

zo sumy 156,82 eura od 16.12.2019 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.1.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.2.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.3.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.4.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.5.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.6.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.7.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.8.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.9.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.10.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.11.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.12.2020 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.1.2021 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.2.2021 do zaplataenia,
zo sumy 156,82 eura od 16.3.2021 do zaplataenia a
zo sumy 120,34 eura od 16.4.2021 do zaplataenia, a to všetko do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku I. **p o t v r d z u j e .**

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 1,74 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 2 ods. 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 a 9, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 102, § 103, § 517 ods. 2, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, 2, 15, 17, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), ako aj ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a ust. § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia s dopĺňajú niektoré zákony.

3. Vecne súd argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol dňa 15.12.2015 záväzkový vzťah zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca je právnym nástupcom pôvodného veriteľa Sberbank Slovensko a.s. titulom zlúčenia spoločností. Ako prvou sa súd zaoberal otázkou, či žalobca pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere náležite skúmal bonitu žalovanej v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ v znení do 22.12.2015, pričom dospel k záveru, že túto povinnosť splnil dostatočne. Žalobca si zadovážil údaje na skúmanie schopnosti žalovanej splácať poskytovaný úver a vyžiadal si od nej požadované údaje v žiadosti o spotrebiteľský úver zo dňa 10.12.2015, v ktorom žalovaná oznámila žalobcovi, že má dve vyživovacie povinnosti (dve deti mladšie ako 18 rokov), má iné finančné záväzky, a to spotrebný úver (na splatenie ešte 9.977 eur) nezabezpečený v Prima banka Slovensko, a.s. s mesačnou splátkou 140,- eur a hypotéku v F. F. G. (nesplatené ešte 92.288 eur) s mesačnou splátkou 459,- eur, pričom príjem žalovanej bol v tom čase vo výške 1.100 eur netto. Žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že v čase uzatvárania zmluvy žila v spoločnej domácnosti so svojim druhom H. I., nar. X.XX.XXXX, ktorý bol živnostník, ktorého zárobok bol okolo 1000 eur mesačne. Pri príjme žalovanej 1.100 eur mesačne je to dostatočný príjem pre štvorčlennú domácnosť, a to aj na uhrádzanie vtedajších dvoch úverov žalovanej mesačne v celkovej sume 599 eur (140 eur a 459 eur) a v prípade poskytnutia tohto ďalšieho úveru s mesačnou splátkou 156,82 eura, by mala splácať na splátkach mesačne 755,82 eura. Takže z mesačného príjmu žalovanej 1.100 eur a jej druhu 1.000 eur po úhrade splátok zostala rodine žalovanej suma 1.344,18 eura na úhradu životných

nákladov pre seba, druhu (otca jej detí) a jej dve maloleté deti. Žalovaná v písomnej informácii veriteľovi, svojho druhu a jeho príjem 1000 eur mesačne neuviedla.

4. Ďalej súd s poukazom na ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ posudzoval, či a kedy došlo ku zosplatneniu úveru zo strany veriteľa. Vychádzal z toho, že v žalobe žalobca tvrdil, že žalovaná uhradila žalobcovi (resp. právnomu predchodcovi) splátky úveru za mesiace 15.1.2016 až 15.08.2016 mesačne po 156,82 eura, z čoho vyplýva, že splátku zo dňa 15.9.2016 žalovaná neuhradila a neuhradila už ani ďalšie splátky úveru. Túto skutočnosť potvrdil aj právny zástupca žalobcu na pojednávaní. Žalovaná neuviedla od ktorej splátky úver prestala splácať. Podľa tvrdenia žalobcu potom od dňa 15.9.2016 plynula lehota troch mesiacov - do 16.12.2016, od kedy bolo možné vyhlásiť predčasnú splatnosť pohľadávky, ktorá lehota v danom prípade začala plynúť dňa 16.12.2016 a skončila splatnosťou nasledujúcej splátky úveru dňa 15.1.2017 (v zmysle § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky). Do uplynutia lehoty 15.1.2017 veriteľ upomienkou I. zo dňa 29.9.2016 vyzval žalovanú na uhradenie sumy vo výške 164,22 eura do 5 dní odo dňa vystavenia tejto upomienky z dôvodu omeškania so splácaním pohľadávky a upomienkou II. zo dňa 31.10.2016 vyzval žalovanú na uhradenie sumy vo výške 322,49 eura do 5 dní odo dňa vystavenia upomienky z dôvodu omeškania so splácaním pohľadávky a upozornil žalovanú, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v stanovenej lehote má banka právo vyhlásiť predčasnú splatnosť pohľadávky. Obidve upomienky boli zaslané na adresu žalovanej kde doteraz býva, žalovaná prevzatie upomienok nepoprela. Do uplynutia lehoty na zosplatnenie pohľadávky, t.j. do dňa 15.1.2017 veriteľ však nevyhlásil predčasnú splatnosť pohľadávky, a preto mu zanikla možnosť zosplatniť pohľadávku z dôvodu nezaplatenia splátky zo dňa 15.9.2016. K zosplatneniu pohľadávky z dôvodu omeškania so splátkou zo dňa 15.9.2016 preto nedošlo.

5. Z vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo dňa 27.7.2017 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 28.7.2017 z dôvodu, že žalovaná porušila zmluvnú povinnosť splácať úver vrátane jeho príslušenstva v dohodnutých termínoch a v dohodnutej výške splátky a na výzvy banky účinne nereagovala. Pohľadávka s príslušenstvom ku dňu 26.7.2017 bola uvedená v sume 10.223,14 eura. Vo vyhlásení predčasnej splatnosti nie je uvedené pre ktoré nezaplatené splátky veriteľ pristúpil ku zosplatneniu. Z upomienky I. zo dňa 19.1.2017 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na uhradenie sumy vo výške 26,40 eura do 5 dní odo dňa vystavenia upomienky z dôvodu omeškania so splácaním pohľadávky - nepovolené prečerpanie bežného účtu. Z upomienky II. zo dňa 1.3.2017 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na uhradenie sumy vo výške 58,59 eura do 5 dní odo dňa vystavenia upomienky z dôvodu omeškania so splácaním pohľadávky - nepovolené prečerpanie bežného účtu a upozornil žalovanú, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v stanovenej lehote má banka právo vyhlásiť predčasnú splatnosť pohľadávky. Upomienky zo dňa 19.1.2017 a 1.3.2017 sa nevzťahujú na spotrebiteľský úver, ktorý je predmetom tohto konania, ale na bežný účet žalovanej, z ktorého žalovaná uhrádzala splátky predmetného úveru (povolené prečerpanie). Preto vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo dňa 27.7.2017 je neplatné a neúčinné, nakoľko nebol dodržaný postup súvisiaci so zosplatnením spotrebiteľského úveru, a to uplynutie troch mesiacov od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a upozornenie dlžníka - spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva zosplatnenia.

6. Ďalej súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní dôkazmi nepreukázal, že žalovaná neuhradila veriteľovi splátky 156,82 eura mesačne za mesiac 15.9.2016 a mesiace nasledujúce vrátane splátky 15.6.2017. Z informatívneho výpisu z účtu č. 3540007776 Sberbank Slovensko, a.s. súd zistil, že z uvedeného účtu žalovanej boli uhrádzané splátky úveru dňa 15.6.2016 v sume 156,82 eura, 15.7.2016 v sume 156,82 eura, 15.8.2016 v sume 156,82 eura, 15.9.2016 v sume 156,82 eura, 15.10.2016 v sume 156,82 eura, 15.11.2016 v sume 156,82 eura, 15.12.2016 v sume 156,82 eura, 15.1.2017 v sume 156,82 eura, 15.2.2017 v sume 156,82 eura, 15.3.2017 v sume 156,82 eura, 15.4.2017 v sume 156,82 eura, 15.5.2017 v sume 156,82 eura, 15.6.2017 v sume 156,82 eura. Žalobca teda nepreukázal, že by žalovaná bola v omeškaní so splácaním uvedeného úveru. Keďže žalobca nepreukázal, že žalovaná neuhradila veriteľovi splátky úveru za obdobie od 15.9.2016 do 15.6.2017 a že je v omeškaní z úhradou uvedených splátok, neuniesol dôkazné bremeno o zosplatnení úveru, ktorého úhradu uplatnil voči žalovanej v žalobe. Žalovaný taktiež neuniesol dôkazné bremeno o výške pohľadávky, keď oproti tvrdeniu v žalobe, že žalovaná uhradila splátky úveru do 15.8.2016 z dôkazov vyplýva, že pohľadávku

žalovaná uhrádzala v splátkach aj dňa 15.6.2017. Žalobca tým neunesol v konaní dôkazné bremeno o skutočnostiach tvrdených v žalobe, a preto súd jeho žalobu zamietol.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že sa ďalej nezaoberal námietkou premlčania pohľadávky vznesenou zo strany žalovanej, avšak pokiaľ by bolo platné zosplatenie úveru zo dňa 27.7.2017, k zosplateniu by muselo dôjsť z dôvodu nezaplatenia splátky splatnej 15.4.2017 (trojmesačná lehota). Preto premlčacia lehota zosplatennej pohľadávky by začala plynúť dňa 16.4.2017 (pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu začína plynúť už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh). Keďže žalobca uplatnil pohľadávku na súde dňa 28.8.2020, jeho pohľadávka by bola v danom prípade premlčaná aj pri použití ustanovenia § 1 zák. č. 62/2020 Z. z. a súd by takúto pohľadávku zamietol na základe vznesenej námietky premlčania.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanej vzhľadom na jej plný úspech v konaní priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie v rozsahu 100 %.

9. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia v celom rozsahu odvolanie, pričom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Dôvodil, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP). Uviedol, že dňa 15.12.2015 uzavrel so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 627703, na základe ktorej jej poskytol úver vo výške 10.000,- eur. Žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté finančné prostriedky, spolu s príslušenstvom, prostredníctvom 96-tich mesačných splátok vo výške 156,82 eura, najneskôr do 15.12.2023. Žalovaná však uhradila iba prvých 8 splátok úveru, splatných od 15.1.2016 do 15.8.2016. Následne prestala úver splácať a žalobcovi viac neposkytla žiadne plnenie. Po deviatich rokoch od uzavretia zmluvy o úvere tak žalobcovi z požičaných 10.000,- eur vrátila 1.254,56 eura. Keďže žalovaná hrubým spôsobom porušila svoje zákonné a zmluvné povinnosti, žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a uplatnil svoju pohľadávku na súde. Okresný súd Skalica (v súčasnosti OS Senica) rozsudkom zo dňa 27.10.2022 č. k. 5Csp/64/2020-394 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi zostatok nesplatenej istiny úveru vo výške 7.931,25 eura, spolu s úrokom z omeškania, vo zvyšku žalobu zamietol, keďže časť splátok považoval za premlčanú a úver považoval za bezúročný a bez poplatkov pre porušenie povinnosti žalobcu skúmať schopnosť žalovanej splácať úver s odbornou starostlivosťou (tzv. bonitu). Na základe odvolaní oboch sporových strán, Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 24.10.2023 č.k. 31CoCsp/8/2023-470 rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, aby sa v ďalšom konaní náležite vysporiadal s otázkou platnosti zosplatenia úveru, premlčania pohľadávky a skúmania bonity žalovanej. Po vrátení veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobca skúmal bonitu žalovanej dostatočne, vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru označil za neplatné a neúčinné, avšak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuviedol, aký právny následok vyvodzuje zo svojho právneho záveru. Žalobu napokon zamietol v celom rozsahu pre neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k počtu neuhradených splátok, pretože žalobca nepreukázal, že mu žalovaná neuhradila časť ďalších splátok úveru, splatných od 15.9.2016 do 15.6.2017.

10. Žalobca namietal, že už v podanej žalobe tvrdil, že žalovaná uhradila iba prvých 8 splátok úveru, splatných od 15.1.2016 do 15.8.2016. Žalovaná toto tvrdenie nerozporovala, čo uviedol aj súd prvej inštancie v ods. 65 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Predmetná skutočnosť preto nebola v konaní sporná (§ 151 ods. 1 CSP). Napriek tomu prvoinštančný súd na základe vykonaného dôkazu – informatívneho výpisu z účtu č. 3540007776 dospel k prekvapivému a svojvoľnému záveru, že žalovaná mala údajne uhradiť aj ďalšie splátky úveru splatné od 15.9.2016 do 15.6.2017. Takéto skutkové zistenie z dotknutého dôkazného prostriedku nevyplýva. V zmysle čl. 2 zmluvy o úvere sa splácanie úveru realizovalo inkasom k 15-temu dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Ak na účte žalovanej nebol dostatok finančných prostriedkov na úhradu splátky v dohodnutom termíne, bola nezaplatená splátka automaticky preúčtovaná na tzv. interný technický účet banky (žalobcu). Na tomto účte žalobca osobitne eviduje neuhradené splátky úveru. Týmto spôsobom došlo k preúčtovaniu

všetkých neuhradených splátok úveru splatných od 15.9.2016 do 15.7.2017, t.j. až do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (28.7.2017). Po zosplatnení úveru bola rovnako preúčtovaná na technický účet celá zosplatnená istina úveru vo výške 8.645,53 eura (vo výpise z účtu označené ako J. B. K.). To však neznamená, že žalovaná túto sumu uhradila (výpis z účtu žalovanej ku dňu 31.7.2017, t.j. po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru). Splátky úveru splatné od 15.9.2016 do 15.6.2017 teda neboli žalovanou uhradené, ako nesprávne uzavrel súd prvej inštancie. Administratívnu (technickú) operáciou boli iba preúčtované žalobcom na technický účet. Navyše, žalovaná počet uhradených splátok nerozporovala. Túto skutočnosť mal súd považovať za nespornú a mal z nej vychádzať pri svojom rozhodovaní. V rozpore s princípom legality však súd svojvoľne poprel tvrdenia žalobcu, čím neprípustne zasiahol do princípu rovnosti sporových strán (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.4.2024 sp. zn. 4Cdo/84/2023).

11. Žalobca poukazoval na to, že žalovanej poskytol úver vo výške 10.000,- eur, žalovaná sa zaviazala, že mu vráti celkovo 15.054,72 eura (úver a zmluvné úroky), a to do 15.12.2023, zaplatila však iba 1.254,56 eura. Pri dodržaní zásady pacta sunt servanda by žalovaná mala uhradiť žalobcovi ešte 13.800,16 eura. Ak by aj súd konštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov, tak žalovaná by bola povinná splatiť žalobcovi zostatok neuhradenej istiny vo výške 8.745,44 eura. Rovnako ani v prípade, že by boli preukázané ďalšie úhrady splátok, ako nesprávne skutkovo uzavrel súd prvej inštancie, nemožno žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Ak by aj došlo v období od 15.9.2016 do 15.6.2017 k úhrade ďalších splátok úveru spolu vo výške 1.568,20 eura, žalobcovi mala byť priznaná zvyšná nesporná časť pohľadávky v celkovej výške 12.231,96 eura (15.054,72 eura – 1.254,56 eura – 1.568,20 eura). Napokon ani záver o neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nemôže byť dôvodom na úplné zamietnutie žaloby. Ak by úver nebol zosplatnený riadne, je povinnosťou žalovanej splácať úver podľa pôvodne dojednaného splátkového kalendára. Súd mal preto uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi tie splátky úveru, ktoré boli splatné v čase vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 CSP). Mohol pri tom vychádzať z amortizačnej tabuľky spotrebiteľského úveru, v ktorej je prehľadne uvedený rozpis jednotlivých splátok. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie už pritom bol splatný celý úverový záväzok aj podľa dojednania v zmluve o úvere. Žalobca sa v žalobe domáhal zaplataenia istiny úveru vo výške 9.459,71 eura, zmluvných úrokov vo výške 4.340,45 eura a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.459,71 eura od 29.7.2017 do zaplataenia (ku dňu vyhlásenia rozsudku 3.414,83 eura). Spolu teda žiadal priznanie čiastky vo výške 17.214,99 eura. Žalovaná uhradila 8 splátok úveru, splatných od 15.1.2016 do 15.8.2016. Žaloba bola podaná na súde 28.8.2020. Pri zohľadnení predĺženia premlčacích lehôt o 35 dní (od 27.3.2020 do 30.4.2020) sú premlčané splátky splatné od 15.9.2016 do 15.7.2017 (11 splátok). Neuhradené splátky úveru splatné ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku (od 15.8.2017 do 15.12.2023) predstavujú podľa amortizačnej tabuľky spolu sumu 12.074,04 eura (76 splátok x 156,82 eura + 155,72 eura / výška poslednej splátky úveru). Priznaním neuhradených splatných splátok tak pri ich číselnom porovnaní s pôvodne uplatneným nárokom zjavne nemôže dôjsť k porušeniu zásady ne ultra petitem, ktorá je vyjadrená v § 216 ods. 2 CSP. Súd by žalobcovi prisúdil menej, než sa domáhal v žalobe. Uložením povinnosti zaplatiť splatné splátky úveru by súd nepriznal žalobcovi ani odlišné plnenie, než sa uplatňuje v žalobe. Išlo by stále o ten istý nárok, vyplývajúci zo skutočnosti, že žalovaná nevrátila žalobcovi úver tak, ako sa zaviazala v zmluve o úvere. Priznanie plnenia jednorazovo (ako sa domáhal žalobca, vychádzajúc z presvedčenia, že úver bol zosplatnený riadne) alebo naopak v splátkach, závisí výlučne od právneho posúdenia súdu. Ak súd vyhodnotí zosplatnenie úveru ako neplatné, nemôže v celom rozsahu žalobu zamietnuť. Ak súčasne z dôkazných prostriedkov a skutkových tvrdení zreteľne vyplýva, že pohľadávka zo zmluvy o úvere nie je splnená, musí priznať žalobcovi nárok na zaplataenie tej časti, ktorá je nesporná a preukázaná. Pre spotrebiteľskú povahu tohto sporu je zmena žaloby neprípustná (§ 294 CSP), žalobcovi tak priamo zákon znemožňuje reagovať na vyhodnotenie platnosti predčasného zosplatnenia úveru. Pri podaní novej žaloby hrozí, že sa spotrebiteľ ubráni námietkou premlčania. Za týchto okolností nemožno uvažovať o tom, že bola dosiahnutá spravodlivosť (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Je neprípustné, aby v situácii, keď je zrejmé, že žalobca má voči žalovanej nárok na určité peňažné plnenie (splatné splátky úveru), mu súd neposkytol ochranu, ale pre domnelé procesné prekážky (princíp ne ultra petitem) žalobu v celom rozsahu zamietol. Takýto výkon justície popiera nielen jej fundamentálne úlohy v materiálnom právnom štáte, ale aj účel civilného procesu, ktorým je spory riešiť (rozhodovať ich), a nie vyhýbať sa tomu cez rôzne arbitrárne procedurálne rituály (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.5.2019 sp. zn. 4 Cdo 35/2019, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.4.2021 sp. zn. 9 Cdo 7/2021).

12. Žalobca namietal, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje dôkladné odôvodnenie, prečo súd žalobu zamietol v celom rozsahu. Svoj prekvapivý právny záver súd dostatočne nezrejmil. Rozhodnutiu chýba logická súvislosť, v dôsledku čoho pôsobí nekoherentne, a tým dochádza k porušeniu práva strany konania na riadne a presvedčivé odôvodnenie (I. ÚS 378/2019, I. ÚS 291/2019). Absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku má za následok jeho nepreskúmateľnosť, čo zakladá tzv. inú vadu konania, ako vyplýva zo zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, publikovaného pod R 2/2016 (m.m. rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia NS SR zo dňa 19.4.2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017).

13. Žalovaná samostatný odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrila.

14. Žalobca následne zaslal podanie s názvom Doplnenie právnej argumentácie, v ktorom uviedol, že Najvyšší súd SR sa vo svojom rozhodnutí zo dňa 31.10.2024 sp. zn. 4Obdo/36/2023 vyjadril k priznaniu splatných nezaplatených splátok veriteľovi v prípade neúčinného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru jednoznačne pozitívne, keď konštatoval: „Na doplnenie dovolací súd uvádza, že zmenou žaloby v zmysle § 140 ods. 1, 2 CSP je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo; zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností potvrdených v žalobe. V posudzovanom prípade nejde o „modifikovaný“ postup prvoinštančného súdu v konaní, nakoľko tento nepriznal žalobcovi ani viac, než koľko uplatnil žalobným návrhom (a teda nejde o kvantitatívnu zmenu), ani mu nepriznal niečo iné, než čo by vyplývalo zo skutkového stavu zistiteľného z obsahu spisu (a teda nejde ani o kvalitatívnu zmenu). Podľa názoru dovolacieho súdu, v prejednávanej veci nešlo ani o podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Ako je uvedené vyššie, žalobca svoj nárok odvodzuje od zmluvy o úvere, ktorý sa žalovaní zaviazali splatiť v 48-ich mesačných splátkach vo výške 141,40 eur; z predložených listín súd zistil, že žalovaní na splatenie úveru uhradili 2.333,40 eura, ktorú okolnosť žalovaní v konaní nepopreli, zároveň nepreukázali, že žalobcovi po vyhlásení okamžitej splatnosti ponúkli akékoľvek čiastkové plnenie, o ktoré by sa žalobcom v žalobnom petíte uplatnený dlh vo výške 4.456,80 eura znížil. Súd prvej inštancie zohľadnil neúčinnosť žalobcovho oznámenia o okamžitej splatnosti úveru, ktorá okolnosť sa premietla do nepriznania časti úrokov z omeškania, ktoré žalobca požadoval z celej sumy nesplateného úveru po neúčinnom predčasnom zosplatení úveru. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z dôkaznej situácie vyplývajúcej z obsahu spisu, a to tak listinných dôkazov založených v spise, vrátane žaloby aj jeho písomných príloh, ako aj výpovedí na pojednávaní súdu prvej inštancie, konanom 25. apríla 2024, ktorého sa zúčastnila konateľka žalovaného v 1. rade a zároveň žalovaná v 2. rade a právny zástupca žalovaných.“ (ods. 39) „Prekročením návrhu a porušením dispozičného princípu by bolo podľa názoru dovolacieho súdu priznanie iného plnenia, ako toho, ktoré žalobca v žalobnom petíte požadoval alebo priznanie plnenia na základe iného skutkového stavu, ako toho, ktorý tvrdil žalobca v žalobe a bol predmetom dokazovania v súdnom konaní (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/1934/2001 z 31. júla 2003). V danom prípade skutočnosť, že žalovaní ani do dňa rozhodnutia prvoinštančného súdu svoj dlh vyplývajúci zo zmluvy o úvere ani čiastočne nesplátili, vyplynul - ako je už uvedené vyššie – z obsahu spisu. Súd preto žalobu obsahovo, či už kvantitatívne alebo kvalitatívne nerozšíril, nepriznal viac, než bolo žalobou uplatnené a pokiaľ aj áno, v danej časti súd žalobu zamietol.“ (ods. 41). Žalobca zdôraznil, že citované rozhodnutie bolo predmetom ústavného prieskumu. Ústavný súd uznesením zo dňa 13.3.2025 sp. zn. III. ÚS 160/2025 sťažnosť sťažovateľiek (žalovaných) odmietol aj s nasledujúcim odôvodnením: „Najvyšší súd sťažovateľkám vysvetlil, že nesprávna je ich úvaha o tom, že okresný súd bez návrhu žalobcu na zmenu žaloby rozhodol na základe iných ako v žalobe tvrdených skutočností. Správne konštatoval, že išlo o zisťovanie skutkového stavu. K tomu možno doplniť, že povinnosťou žalobcu je v žalobe opísať rozhodujúce skutkové skutočnosti. Nie je jeho povinnosťou vec aj správne právne posúdiť. Rozhodujúcimi skutkovými skutočnosťami žalobcom opísanými v žalobe bolo to, že sťažovateľke 1 poskytol úver, sťažovateľka 2 zabezpečila splácanie úveru, ktorý splácať prestali. Právne posúdenie toho, či žalobca úver zosplatal v súlade so zmluvným dojednaním, bolo už úlohou súdu, nie žalobcu. Po právnom závere súdu o neúčinnom zosplatení úveru bolo jeho úlohou právne posúdiť, či a aká časť žalobou uplatneného nároku je podľa zákona a zmluvných dojednaní dôvodná. Treba súhlasiť s najvyšším súdom, že okresný súd nepriznal žalobcovi viac, ako si uplatnil, ani niečo, čo by vyplývalo z iných ako v žalobe opísaných skutkových skutočností.“

15. Žalovaná v písomnom ospravedlnení neúčasti na nariadenom odvolacom pojednávaní uviedla, že následkom toho, že nedošlo k zosplateniu pohľadávky, či už z vôle veriteľa alebo ako dôsledok

nesplnenia zákonných/zmluvných náležitostí zosplatnenia pohľadávky, žalobca (veriteľ) bol oprávnený od dlžníka požadovať iba sumu jednotlivých splátok, ktoré sa stávajú splatnými podľa zmluvy. Ak však veriteľ uplatňuje na súde v spotrebiteľskom spore dlžnú sumu titulom zosplatnenia (ktorá je aj tak vyčíslená) a následne by (v dôsledku zistenia, že na zosplatnenie nebol splnený zákonný predpoklad), uplatňoval túto sumu (alebo jej časť) titulom jednotlivých splátok, išlo by o podstatnú zmenu rozhodujúcich skutočností, ktoré možno považovať v zmysle § 140 ods. 2 CSP za zmenu žaloby a podľa § 294 CSP sa zmena žaloby v spotrebiteľských sporoch, v ktorých je žalovaná spotrebiteľom nepripúšťa. Žaloba teda bola podaná predčasne, nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu. Preto žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania.

16. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), po zopakovaní dokazovania (§ 384 CSP) na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1, 2 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, z ktorého dôvodu bolo potrebné rozhodnúť spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti tohto rozsudku, t. j. rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých častiach v časti zmeniť (§ 388 CSP) a vo zvyšnej odvolaní napadnutej časti ho potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP) a rozhodnúť znova o trovách celého konania (§ 396 ods. 2 CSP).

17. V predmetnej právnej veci rozhodol súd prvej inštancie prvýkrát rozsudkom č. k. 5Csp/64/2020-394 zo dňa 27.10.2022, ktorým žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi sumu 7.931,25 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.931,25 eura od 29.7.2017 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 15 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím. Voči tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie tak žalobca ako aj žalovaná, na základe čoho Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 31CoCsp/8/2023-470 zo dňa 24.10.2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že súd prvej inštancie sa má náležite vysporiadať s otázkou platnosti zosplatnenia úveru, premlčania uplatnenej pohľadávky s ohľadom na ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, ako aj so splnením povinností veriteľom podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ s dôsledkami podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ. Po doplnení dokazovania, rozhodol vo veci súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) č. k. SI-5Csp/64/2020-501 zo dňa 17.10.2024, ktorým vo výroku I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

18. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, keď dospel k záverom, že právny predchodca žalobcu si splnil dostatočne svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať poskytovaný spotrebiteľský úver; avšak zosplatnenie úveru veriteľom je neplatné, nakoľko nebol dodržaný postup súvisiaci so zosplatnením spotrebiteľského úveru, a to uplynutie troch mesiacov od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a upozornenie dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva zosplatnenia; ďalej súd uzavrel, že žalobca nepreukázal, ktoré splátky úveru žalovaná neuhradila, teda neuniesol dôkazné bremeno o výške pohľadávky, pričom aj v prípade, ak by zosplatnenie úveru bolo platné, pohľadávka žalobcu by bola premlčaná.

19. Žalovaný so zamietnutím žaloby nesúhlasil, pretože skutočnosť, že žalovaná uhradila iba prvých 8 splátok úveru splatných od 15.1.2016 do 15.8.2016, bola v konaní nesporná, ďalšie splátky úveru neboli žalovanou uhradené, iba boli administratívnou technickou operáciou preúčtované žalobcom na technický účet. Na splatenie úveru žalovaná uhradila iba sumu celkovo 1.254,56 eura. Žalobcovi teda mala byť priznaná zvyšná časť jeho pohľadávky v celkovej výške 12.231,96 eura, resp. ak by bol

úver bezúročný a bez poplatkov sumu 8.745,44 eura. Tiež ak úver nebol riadne zosplatený, mala žalovaná úver splácať podľa pôvodne dohodnutého splátkového kalendára, preto mal súd žalobcovi priznať splátky splatné v čase vyhlásenia rozsudku. Uviedol, že aj pri zohľadnení predĺženia premlčacích lehôt o 35 dní (od 27.3.2020 do 30.4.2020) sú premlčané splátky splatné od 15.9.2016 do 15.7.2017 (11 splátok), neuhradené splátky úveru predstavujú sumu 12.074,04 eura. Uložením povinnosti zaplatiť splatné splátky úveru, by súd nepriznal žalobcovi odlišné plnenie, než sa uplatňuje v žalobe. Žalobca tiež vyčítal rozhodnutiu súdu prvej inštancie jeho nepreskúmateľnosť a prekvapivosť.

20. Odvolací súd na nariadenom pojednávaní zopakoval súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie listinami: Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 627703 zo dňa 15.12.2015 (č. I. 9 a 337), amortizačná tabuľka k zmluve (č. I. 15 – 18 a 343 - 345), informácia o RPMN a priemernej RPMN (č. I. 19 a 346), spotrebiteľská rozhodcovská zmluva s poučením (č. I. 20 – 22 a 347- 349), Dodatok č. 1 k zmluve o spotrebiteľskom úvere z 15.12.2015 (č. I. 23 a 350), štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere (č. I. 25 a 352), vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru z 27.7.2017 (č. I. 27), výzva na plnenie z 14.8.2020 s poštovým podacím hárkom (č. I. 28,29), výpis z obchodného registra Sberbank Slovensko, a.s. (č. I.30), Sadzobník poplatkov Sberbank Slovensko, a.s. (č. I. 32 – 40), Všeobecné obchodné podmienky účinné od 1.1.2015 (č. I. 41 – 115), Obchodné podmienky pre poskytovanie spotrebiteľských úverov (č. I. 116 – 131), výpis z účtu žalovanej zo dňa 15.12.2015 (č. I. 305), I. upomienka zo dňa 19.1.2017 (č. I. 306), II. upomienka zo dňa 1.3.2017 (č. I. 307), doručka o el. podaní žaloby dňa 28.8.2020 (č. I. 312 - 313), Žiadosť o spotrebný úver z 10.12.2015 (č. I. 371 – 373), Súhlas na účel žiadosti o úver (č. I. 374), I. upomienka zo dňa 29.9.2016 (č. I. 375), II. upomienka zo dňa 31.10.2016 (č. I. 376) a Informatívne výpisy z účtu žalovanej (č. I. 377 – 387).

21. Žalobca prostredníctvom splnomocnenca na odvolacom pojednávaní uviedol, že v podanom odvolaní ani tak nenapádal záver súdu prvej inštancie o neplatnom vyhlásení predčasného zosplatenia úveru, a to aj vzhľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ohľadom povinných obsahových náležitostí jednotlivých listín smerujúcich k zosplateniu úveru, dôvodil však, že v takom prípade mali byť žalobcovi priznané jednotlivé neuhradené splatné splátky úveru. Namietal záver súdu, že žalovanou mali byť uhradené aj ďalšie splátky úveru, pretože skutočnosť, že uhradených bolo iba prvých osem splátok úveru, bola nesporná. Ak by aj nedošlo k platnému zosplateniu, žalobcovi mali byť priznané všetky jednotlivé omeškané splátky s výnimkou tých, ktoré sú premlčané, počítajúc 3 roky späť ku dňu podania žaloby. Teda aj pri zohľadnení predĺženia premlčaných lehôt, by mali byť premlčané splátky od 15.9.2016 do 15.7.2017, teda 11 splátok úveru, pričom zvyšné splátky premlčané nie sú. Žalobca trval na tom, že v prípade neplatného zosplatenia úveru, má veriteľ nárok na priznanie jednotlivých omeškaných splátok, pričom poukazoval na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít v doplnení právnej argumentácie, pričom v daných veciach išlo o spor, kde bol odvolacím súdom Krajský súd Trnava. Ďalej žalobca poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/14/2025, kde odvolací súd poukázal na stanovisko Občianskoprávneho kolégia zo dňa 30.9.2025, v ktorom sa kolégium odvolacieho súdu jednohlasne zhodlo na tom, že: „V prípade, ak sa preukáže neskôr, že zosplatenie je neplatné, tak sa priznajú splatné splátky ku dňu rozhodovania súdu I. inštancie“. Rovnaký právny záver uvádza Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí zo dňa 9.7.2025 sp. zn. 9CoCsp/33/2024. Pokiaľ ide o posudzovanie bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou, žalobca predložil v konaní všetky dôkazné prostriedky, ktorými v tejto súvislosti disponoval a necháva túto otázku na právnom posúdení súdu. Žalobca však reálne vyplatil žalovanej 10.000 eur, z čoho mu bolo k dnešnému dňu vrátených iba 1.254,56 eura, teda aj zvyšné peňažné prostriedky by mali byť žalobcovi vrátené, bez ohľadu na to, či sa úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Žaloba nemôže byť zamietnutá v celom rozsahu, pretože súdne rozhodnutie by malo viesť k rozumnému usporiadaniu vzťahov medzi sporovými stranami, žalobcovi by mala byť priznaná ochrana a žalovaná by nemala byť úplne zbavená svojho záväzku. Preto aj pri neplatnom zosplatení úveru patrí veriteľovi nárok na priznanie jednotlivých splátok.

22. Vykonaným dokazovaním odvolací súd zistil, že žalobca, resp. jeho právny predchodca Sberbank Slovensko, a.s., uzatvoril so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 627703 zo dňa 15.12.2015, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský bezúčelový úver vo výške 10.000 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 96 mesačných splátkach vždy do 15. dňa v mesiaci po 156,82 eura, s prvou splátkou splatnou dňa 15.1.2016 a poslednou splátkou splatnou dňa 15.12.2023, pričom žalobcovi nesporne uhradila iba prvých 8 mesačných splátok splatných od 15.1.2016 do 15.8.2016 a ďalšie splátky žalobcovi neuhradila. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní bolo

medzi stranami nesporné (§ 151 ods. 1 CSP), že žalovaná uhradila iba prvých osem mesačných splátok (splatných 15.1.2016 do 15.8.2016 vrátane). Uvedenú skutočnosť tvrdil žalobca už v podanej žalobe, žalovaná to výslovne potvrdila na pojednávaní dňa 27.10.2022 (č. l. 392), rovnako to potvrdila v odvolaní zo dňa 27.12.2022 (č. l. 422) a potom znova vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 17.10.2024 (č. l. 497). Pokiaľ potom súd prvej inštancie z Informatívnych výpisov z účtu žalovanej (č. l. 377 – 387) zistil v rozpore s medzi stranami nespornou skutočnosťou opak, pričom žalobca v odvolaní zrozumiteľne vysvetlil, že predmetné splátky úveru neboli žalovanou zaplatené, iba boli tieto nezaplatené splátky úveru preúčtované na tzv. interný technický účet banky, bol skutkový záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom, o neuhradení všetkých ďalších splátok úveru počnúc splátkou splatnou dňa 15.9.2016, nesprávny.

23. Ďalej bolo v predmetnej veci rozhodujúcim správne skutkovo a právne ustáliť, či veriteľ predmetný spotrebiteľský úver platne zosplatnil, ktoré právo veriteľa však predpokladá, že pri poskytovaní úveru posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

24. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (dňa 15.12.2015) je veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

25. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (dňa 15.12.2015) spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

26. Podľa § 7 ods. 15 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (dňa 15.12.2015), veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

27. Podľa § 7 ods. 16 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (dňa 15.12.2015), vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

28. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (dňa 15.12.2015), ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

29. Ako už odvolací súd uviedol vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, účelom ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ ukladajúcim veriteľom povinnosť v predzmluvnom vzťahu so spotrebiteľom skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver je zabrániť v poskytovaní úverov spotrebiteľom ako slabšej zmluvnej strane, ktorých finančné možnosti neumožňujú splácanie úveru. Veriteľ, ktorý poskytuje spotrebiteľský úver je povinný vynaložiť aktívne úsilie, posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to na základe relevantných a aktuálnych informácií získaných jednak od spotrebiteľa a jednak získaných vlastnou činnosťou,

napr. z bankového/nebankového registra, dopytom na Sociálnu poisťovňu. Toto ustanovenie malo zabezpečiť záujem veriteľom správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať úver a správať sa tak obozretne z pohľadu návratnosti úveru a z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požíčavania na strane spotrebiteľov. Účelom citovaného ustanovenia je tak ochrániť spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvy a vyrovnáť tak faktickú nerovnováhu vznikajúcu v právnom vzťahu medzi spotrebiteľom a dodávateľom.

30. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

31. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

32. Súd prvej inštancie dospel v predmetnej veci k záveru, že žalobca si svoju povinnosť v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ splnil dostatočne, s ktorým záverom sa však odvolací súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania nestotožnil a naopak má za to, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní spotrebiteľského úveru neskúmal náležite bonitu spotrebiteľky – žalovanej. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala žalovaná príjem vo výške 1.100 eur netto, okrem toho mala dve vyživovacie povinnosti k dvom deťom mladším ako 18 rokov, mala ďalšie finančné záväzky, a to spotrebný úver v Prima banka Slovensko, a.s. s mesačnou splátkou 140,- eur a hypotéku v F. F. G. s mesačnou splátkou 459,- eur, teda v čase uzatvárania danej zmluvy o úvere žalovaná mesačne splácala na dva už poskytnuté úvery splátky spolu v sume 599 eur a v prípade poskytnutia jej tohto ďalšieho úveru s mesačnou splátkou 156,82 eura, mala potom splácať na splátkach mesačne sumu 755,82 eura. Takže z čistého príjmu žalovanej 1.100 eur po úhrade splátok všetkých úverov, by jej mesačne ostávala suma iba 344,18 eura na úhradu životných nákladov pre seba a pre svoje dve maloleté deti. Hoci žalovaná v žiadosti o spotrebný úver uviedla, že jej mesačné náklady na domácnosť a bývanie sú 200 eur a životné náklady sú 50 eur, platí, že životné minimum v roku 2015 bolo 198,09 eura mesačne u jednej plnoletej fyzickej osoby a 90,42 eura mesačne na zaopatrené nepĺnoleté dieťa, preto u rodiny žalovanej bolo potom životné minimum spolu 378,93 eura (198,09 eura + 90,42 eura + 90,42 eura). Žalovanej a jej deťom by teda po poskytnutí úveru nezostalo na pokrytie životných nákladov ani životné minimum. Túto podstatnú skutočnosť žalobca nezhodnotil s odbornou starostlivosťou, neprihliadol na úverové zaťaženie žalovanej a jej vyživovaciu povinnosť k dvom maloletým deťom a nezohľadnil ani minimálne náklady jej domácnosti. Pokiaľ žalovanej napriek tomu úver poskytol, teda s vedomosťou, že žalovanej a jej dvom deťom nezostane ani životné minimum na úhradu ich mesačných životných nákladov, nie je možné konanie žalobcu kvalifikovať inak, ako hrubé porušenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ, čo má za následok, že predmetný spotrebiteľský úver sa

považuje za bezúročný a bez poplatkov a zároveň veriteľ nebol oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

33. Hoci je Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ktorý je vykonávacím predpisom k zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinné až od 1. januára 2018, teda nie je aplikovateľné na predmetnú právnu vec, odvolací súd má za to, že aj v prípade, ak spotrebiteľ uvedie pri uzatváraní úverovej zmluvy výdavky v sume nižšej ako životné minimum, malo by sa pre účely posudzovania jeho schopnosti splácať spotrebiteľský úver vychádzať zo sumy výdavkov najmenej vo výške životného minima.

34. Zároveň platí, že pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková a sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k hodnoteniu bonity klienta. V danom prípade veriteľ pri poskytovaní úveru žalovanej nedisponoval informáciou, že táto žije v domácnosti s druhom s príjmom 1.000 eur mesačne, preto na tento údaj pri hodnotení splnenia odbornej starostlivosti veriteľa ani nebolo možné prihliadať. Povinnosťou veriteľa je pritom bonitu spotrebiteľa nielen overovať, ale v prípade negatívnych zistení, úver spotrebiteľovi neposkytnúť. Náležité posúdenie splnenia povinnosti veriteľom v zmysle ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, má potom význam pre právny záver o uplatniteľnosti sankcie v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ.

35. V predmetnej veci bolo zistené, že veriteľ náležite neposudzoval predovšetkým výdavky žalovanej a úver jej poskytol napriek tomu, že jej po poskytnutí úveru nezostávalo dostatok finančných prostriedkov, aby mohla úver bez akýchkoľvek problémov v dohodnutých splátkach splácať. Posúdenie schopnosti žalovanej splácať predmetný spotrebiteľský úver tak bolo iba formálne, na základe čoho odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Na základe uvedeného sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobca nebol tiež oprávnený úver zosplatiť. Žalovaná tak bola povinná žalobcovi vrátiť iba istinu poskytnutého úveru v dohodnutých splátkach po 156,82 eura mesačne vždy 15. deň v mesiaci s prvou splátkou splatnou dňa 15.01.2016 a celú poskytnutú istinu 10.000 eur by tak splatila poslednou splátkou splatnou dňa 15.04.2021 vo výške 120,34 eura (t. j. 63 splátok po 156,82 eura + posledná 64. splátka po 120,34 eura = 10.000 eura). Žalovaná podľa nesporných skutkových zistení žalobcovi uhradila iba prvých 8 splátok (splatných od 15.1.2016 do 15.8.2016), spolu v celkovej sume 1.254,56 eura (t. j. 8 x 156,82 eura).

36. Odvolací súd je pritom toho názoru, že skutočnosť, že súd dospel k právnomu záveru, že zosplatenie úveru je neplatné, a teda žalovaná bola povinná úver naďalej splácať v dohodnutých mesačných splátkach, nepredstavuje zmenu žaloby, ale ide len o právne posúdenie toho, či a aká časť žalobou uplatneného nároku je podľa zákona a zmluvných dojednaní dôvodná.

37. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 22.9. 2010 sp. zn. 5Cdo/196/2009 vyplýva, že „Občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.“

38. Ďalej v uznesení zo dňa 29.4.2025 sp. zn. 4Cdo/56/2024 Najvyšší súd SR uviedol, že: „Procesná sankcia v podobe straty sporu len v prípade neuvedenia, prípadne uvedenia nevhodného (nepriľiehavého) právneho dôvodu (titulu) v žalobnom návrhu, nemá oporu nielen v samotnej judikatúre najvyššieho súdu (cit. uznesenie sp. zn. 5Cdo/196/2009), ale ani v princípoch, na ktorých je založený civilný proces, ani v účele civilného procesu, ktorým je zaoberať sa materiálным predmetom sporu, poskytnúť ochranu subjektívnych práv, prinášať spravodlivosť, a nie ich odmietať cez rôzne arbitrárne procedurálne rituály (4Cdo/35/2019, 9Cdo/7/2021). Dovolací súd akcentuje, že súdu nemožno uprieť, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné a právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou

uplatneného plnenia (m. m. I. ÚS 221/2024),“ (ods. 17). V súlade so stabilnou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu (5Cdo/196/2009, k tomu pozri aj novšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/148/2023, 2Cdo/222/2021), v snahe predchádzať arbitrárnemu výkladu práva a jeho aplikácii (§ 420 písm. f) CSP), je správne také nazeranie veci v obdobných prípadoch, ktoré nebráni tomu, aby súd pri rozhodovaní o peňažnom plnení, vychádzajúcom z nesporných skutkových tvrdení, nárok po právnej stránke posúdil aj podľa inej normy (bezodôvodné obohatenie), ako bolo žalobcom pôvodne navrhované (zmluva o pôžičke),“ (ods. 19).

39. V predmetnej právnej veci si žalobca uplatňoval zaplatenie peňažnej pohľadávky voči žalovanej z uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 15.12.2015, na ktorého splácanie sa žalovaná zaviazala v pravidelných mesačných splátkach s konečnou splatnosťou dňa 15.12.2023. Žalobca mal za to, že pre riadne nesplácanie úveru žalovanou tento platne predčasne zosplatnil. Súd dospel k záveru, že pre nesplnenie povinnosti posúdiť schopnosť spotrebiteľky splácať predmetný spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou, nebol žalobca v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ oprávnený úver zosplatniť, preto je toto zosplatnenie neplatné. To však nemení nič na tom, že pohľadávka žalobcu z predmetnej úverovej zmluvy je splatná, pričom jej splatnosť v zmysle uzavretej úverovej zmluvy nastala tak, ako sa postupne mesačne stali splatnými jednotlivé splátky daného úveru. Podľa odvolacieho súdu tu nejde o iný nárok neuplatnený už pôvodnou žalobou, ale iba o právne posúdenie otázky okamihu splatnosti pohľadávky uplatnenej žalobcom. Žalobca v žalobe opísal rozhodujúce skutkové okolnosti, pričom právne posúdenie toho, či žalobca úver zosplatnil v súlade so zákonom (§ 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ), alebo či splatnosť pohľadávky nastala podľa zmluvy, bolo vecou súdu. Po právnom závere o neplatnom zosplatnení úveru, zostáva teda úlohou súdu posúdiť, či a aká časť žalobou uplatneného nároku je podľa zákona a zmluvných dojednaní dôvodná. Súd vtedy nepriznáva žalobcovi viac, ako si uplatnil, ani niečo, čo by vyplývalo z iných ako v žalobe opísaných skutkových okolností (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR z 13.3.2025, sp. zn. III. ÚS 160/2025).

40. Vzhľadom na žalovanou vznesenú námietku premlčania bolo potom dôvodným sa zaoberať premlčaním jednotlivých splatných plátok.

41. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

42. Podľa § 103 veta prvá OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti.

43. Podľa § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

44. Žalovaná nesporne splatila iba prvých osem mesačných splátok úveru splatných od 15.1.2016 do 18.5.2016. Ďalšie jednotlivé splátky úveru sa potom premlčovali v trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 103 veta prvá OZ, pričom vzhľadom na to, že žaloba žalobcu bola podaná dňa 28.8.2020, ako aj so zreteľom na potrebu aplikácie § 1 písm. a) a b) zák. č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, so zreteľom na ktoré došlo (za obdobie neplynutia premlčacích lehôt od 27.3.2020 do 30.4.2020) k predĺženiu premlčacích lehôt o 35 dní; dospel odvolací súd k záveru, že splátky splatné od 15.9.2016 do 15.7.2017, t. j. 11 splátok je premlčaných.

45. Nepremlčané sú splátky splatné od 15.8.2017 do 15.4.2021 (kedy by žalovaná v splátkach po 156,82 eura splatila celú poskytnutú istinu úveru, vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru), t. j. celkom 44 splátok po 156,82 eura a posledná 45. splátka po 120,34 eura, t. j. spolu suma istiny 7.020,42 eura (44x 156,82 eura + 120,34 eura). Úver je bezúročný, žalobca má teda nárok iba na vrátenie nesplatených nepremlčanej istiny úveru.

46. Žalobca si v spore uplatňoval tiež zaplatenie úrokov z omeškania z istiny vo výške 5 % ročne od 29.7.2017 do zaplatenia. Pretože sa žalovaná so splácaním jednotlivých splátok úveru splatných vždy 15. dňa v mesiaci dostala do omeškania, má žalobca v zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., tiež nárok na úrok z omeškania z jednotlivých splátok vo výške 5 % odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých splátok splatných od 15.8.2017 do 15.4.2021 do zaplatenia tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

47. Na základe uvedeného odvolací súd odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP vo výroku I. v časti zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 7.020,42 eura spolu s príslušnými úrokmi z omeškania ako je uvedené vo výroku rozsudku, a to v lehote do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku zamietajúci výrok I. potvrdil.

48. Žalovaná v konaní žiadala, aby v prípade, ak súd rozhodne o plnení v prospech žalobcu, umožnil žalovanej zaplatiť priznanú sumu v pravidelných mesačných splátkach po 150 eur mesačne splatných vždy do posledného dňa v mesiaci (podanie z 30.05.2024 na č. I. 487 spisu). Lehota na plnenie povinnosti uloženej rozsudkom sa spravuje ust. § 232 ods. 3 a 4 Civilného sporového poriadku. V predmetnej veci však odvolací súd dospel k záveru, že priznať žalovanej právo zaplatiť priznanú pohľadávku v splátkach je nedôvodné, a to predovšetkým vzhľadom na to, že v zmluve dohodnutá konečná splatnosť spotrebiteľského úveru by uplynula už dňa 15.12.2023, t. j. pred viac ako dvoma rokmi, pričom žalovaná uhradila poslednú splátku dňa 15.8.2016 t. j. pred viac ako deviatimi rokmi a potom úver vôbec nesplácala, nesplácala ho vôbec ani od podania žaloby dňa 28.8.2020 dosiaľ. Preto priznanie jej ďalšej možnosti úver zaplatiť v splátkach po 150 eur, by znamenalo umožniť jej pohľadávku žalobcu splácať ďalšie takmer 4 roky (7.020,42 eura : 150= 46,80 mesiacov, t. j. 3 roky a 9 mesiacov), čo by z hľadiska splnenia jej povinností vrátiť sumu peňazí poskytnutú v roku 2015, nemožno považovať za primerané, vo vzťahu k žalobcovi za spravodlivé a vo vzťahu k žalovanej ani za výchovné pôsobenie na žalovanú ako spotrebiteľku, aby sa zbytočne nezadlžovala a plnila riadne svoje zmluvné povinnosti. Vzhľadom na výšku priznanej pohľadávky jej však súd umožnil pohľadávku zaplatiť v dlhšej lehote, a to 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

49. V súlade s ust. § 396 ods. 2 CSP a § 262 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodol o trovách celého konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP tak, že v spore prevažne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu jeho celkového čistého úspechu vo veci 1,74 %. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy istiny 9.459,71 eura s úrokmi z omeškania a úrokov z úveru v sume 4.340,45 eura, t. j. celkom sumy 13.800,16 eura s príslušenstvom. Úspešný bol čo do zaplatenia istiny v sume 7.020,42 eura s príslušenstvom. Úspech žalobcu tak predstavuje 50,87 % (t. j. 7.020,42 eura : 13.800,16 eura x 100), úspech žalovanej predstavuje 49,13% (t. j. 100 % - 50,87 %), čistý úspech žalobcu je tak t. j. 1,74 % (t. j. 50,87 % - 49,13 %).

50. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 2 -

28CoCsp/4/2025
28CoCsp/4/2025-
6120370796

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).